

Đời người là những mảng nổi tiếp đem hiện tại làm quá khứ, đem kỷ niệm làm ký ức, đem hôm nay làm ngày qua. Tuổi thơ đã đi qua như cơn gió thoảng, như mây trời trôi lẩn trong mộng, chập chùng ảnh hiện của những mộng lung, làm tan biến những chất hồn nhiên, tâm trẻ. Khi vòng xoáy cuộc đời kéo ghì lại mọi bước chân đi, khi tóc chớm màu sương gió, ta chợt hỏi tuổi thơ nơi đâu, ở đâu ?

Mọi cuộc đi tìm đều trở về với tuổi thơ. Không phải là tuổi thơ với vóc dáng nhỏ bé của tuổi đời, khi con người mang nặng mọi sự dù tâm hay vật trên mình, khi thời gian năm tháng chất chồng thêm những tham chấp, đắm say v.v... Trở về tuổi thơ là bóc đi những mộng mị hảo huyền do tầng lớp nhân sinh bồi đắp, do lúc đi hoang trong cuộc lữ làm người, làm tan biến vòng thời gian hữu hạn, xoá đi ràng buộc của thời gian, để mọi suy tư, mọi quán tưởng, mọi định lực v.v..nhìn lại rõ lại mình, vượt qua, vượt thoát khỏi tiếng gọi, dù tên được gọi là gì....

XIN GỌI TÊN EM LÀ BÉ THƠ

Cư sĩ Liên Hoa

*Tuổi thơ tôi tròn sáng
Như ánh mắt ngọt ngào
Viên bi lẩn chuỗi mộng
Lăn từng nét chữ mờ*

*Tuổi thơ dòng êm ả
mỗi ngày đến-trường-về
lòng sạch tờ giấy trắng
vết mực đời chưa sang*

*Đời bôn ba gió bụi
phấn trường bay nơi nao
phấn đời dày ngày tháng
bụi mờ phủ tâm trong*

*Một mai sương thức dậy
màu tóc khói lam chiều
bao đêm ngày đếm lại
sương mờ hay tóc say*

*Khi bưng cơn mộng vỡ
từng cánh chim rả bầy
mang bụi đời đi hết
trả lại tuổi tâm thơ...*

Ngày 12.03.2008
Viết ghi lại bước đường về